

Arrest

nr. 50 542 van 29 oktober 2010
in de zaken RvV X en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 en 31 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MARCELIS, loco advocaat M.-C. WARLOP, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 december 2007 en heeft zich op 3 januari 2008 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 29 mei 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 17 192 van 15 oktober 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 12 maart 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juli 2009.

1.4. Op 29 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Ghazni, maar was tot aan uw vlucht uit Afghanistan woonachtig te Kabul. In Kabul bent u gehuwd met uw nicht M.(...) S.(...) (O.V. 6.201.100). Haar vader (uw oom) was tegen dit huwelijk gekant en uiteindelijk zijn jullie uit vrees voor problemen met uw schoonfamilie naar Iran gevlucht. Omdat er veel Afghanen vanuit Iran naar Afghanistan worden gerepatrieerd hebben u, uw echtgenote en uw kinderen uiteindelijk Iran verlaten. Op 31 december 2007 bent u in België aangekomen en op 3 januari 2008 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 29 mei 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest 17192 van 15 oktober 2008.

Op 12 maart 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan en verwees in het kader van deze asielaanvraag naar uw problemen, zoals uiteengezet in de eerste asielaanvraag. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een taskara, een paspoort, een krantenartikel, twee brieven van Harakat waarin uw problemen worden bevestigd en een brief van uw werkgever in Iran. U legde eveneens de enveloppes voor waarin deze documenten werden verstuurd en enkele attesten in verband met de medische toestand van uw kinderen.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Doorheen uw verklaringen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag blijkt dat u problemen vreest tengevolge een conflict met uw (schoon)familie nadat u met uw nicht in het huwelijk bent getreden. Aangaande deze problemen nam het Commissariaat-generaal reeds op 29 mei 2008 een weigeringsbeslissing. In deze beslissing werd opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees onvoldoende zwaarwichtig is en u onvoldoende aannemelijk maakte waarom er geen bemiddeling mogelijk is in uw geval. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter ondersteuning van uw tweede asielrelaas legde u twee identiteitsdocumenten voor: een taskara en een paspoort. Deze documenten vermogen evenwel niet voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien ze een bewijs vormen van uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet worden betwist. Het is overigens wel opmerkelijk dat u dit paspoort reeds in uw bezit had tijdens uw eerste asielaanvraag, maar dit document slechts voorlegt naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag. U stelde bovendien dat dit paspoort een bewijs vormt van uw deportatie vanuit Iran naar Afghanistan. Het feit dat u effectief werd gedeporteerd vanuit Iran naar Afghanistan, liet u evenwel in het geheel onvermeld tijdens het interview in het kader van uw eerste asielaanvraag en blijkt bovendien op geen enkele manier uit het paspoort. Dergelijke hiaten brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ernstig in het gedrang. U zegde dit paspoort wel in het bezit te hebben gehad tijdens uw eerste asielprocedure, maar het niet te hebben getoond uit vrees te worden gerepatrieerd (CGVS, p. 3). Dergelijke verklaring is evenwel onvoldoende en houdt bovendien weinig steek. Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht dat deze geen gegevens achterhoudt omdat hij vreest daardoor in het gastland te worden gearresteerd, nu uit het indienen van een asielaanvraag redelijkerwijze blijkt dat de vreemdeling vertrouwen heeft in de autoriteiten van het gastland.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw zus uw taskara voor u zou hebben opgehaald. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt evenwel dat een taskara persoonlijk dient te worden afgehaald. Het feit dat uw zus dit document zou hebben gekregen en u zich hiervoor op geen enkele wijze kenbaar heeft moeten maken, roept dan ook vraagtekens op. Het is overigens opmerkelijk

dat u volgens uw taskara bent geboren in Ghazni, terwijl uw paspoort Kabul als geboorteplaats vermeldt.

Daarnaast legde u een krantenartikel voor waarin uw problemen worden beschreven. Allereerst is het opmerkelijk dat uw schoonfamilie dergelijk artikel zou laten verschijnen in een krant, aangezien uw schoonvader hiermee openlijk aantoonde dat zijn eer was gekrenkt. Hoe dan ook blijkt dit artikel te dateren van tien jaar geleden en vormt dit geenszins een bewijs van uw actuele vrees.

Het document waaruit zou blijken dat uw schoonvader (die tevens uw oom is) in Logar, toen de Taliban nog aan de macht was, een klacht zou hebben ingediend dateert eveneens van vele jaren geleden en vormt bezwaarlijk een aanduiding van de actualiteit van uw vrees. Het is bovendien uiterst merkwaardig dat u tot zes maanden geleden niet op de hoogte was van dergelijke klacht en dit zodus niet vermeldde tijdens het gehoor naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 4). Daarenboven beweerde u dat uw (schoon)familie een klacht tegen u zou hebben ingediend bij de "nieuwe regering", wat een bewijs zou moeten vormen dat uw vrees nog steeds actueel is. Op vragen over deze klacht kon u evenwel geen verdere toelichting geven. U kon zelfs geen indicatie geven van het moment dat deze klacht werd ingediend (CGVS, p. 5). Dergelijke onwetendheid roept dan ook vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien dient te worden opgemerkt dat documenten slechts enige bewijskracht hebben indien ze worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

De attesten opgesteld door leden van de Harakat-partij in Iran vermogen evenmin voorgaande vaststellingen te wijzigen. U zou een attest van Harakat hebben gekregen toen u effectief werd gedeporteerd en een ander document certificeert dat uw vader werkelijk bij de Harakat was betrokken. Dergelijke documenten vormen echter geen indicatie dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn. De brief van uw werkgever met de vraag u niet terug te sturen naar Afghanistan vermag evenmin voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De medische attesten waarin de toestand van uw kinderen wordt besproken kunnen voorgaande vaststellingen evenmin wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afgaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afgaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008 (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch wordt geen 'open combat' gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010 (0810186Z) werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 29 juli 2010. Deze zaak is gekend om het nummer RvV 57 509. Tegen voornoemde beslissing werd een tweede verzoekschrift ingediend bij verzoekschrift van 31 juli 2010. Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 57 585. De samenvoeging van de dossiers RvV 57 509 en RvV 57 585 is ten deze in het belang van de goede rechtsbedeling. De feitelijke gegevens zijn identiek en in beide verzoekschriften wordt verzocht om de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. de gegrondheid van het beroep

3.1. In het eerste verzoekschrift voert verzoeker in een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel, aan dat de door de commissaris-generaal aangehaalde redenen van de bestreden beslissing niet kunnen weerhouden worden. Verzoeker stelt reeds te hebben uiteengezet dat bemiddeling noch verzoening mogelijk was, geeft hij toe reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag in het bezit te zijn geweest van zijn paspoort doch hij dit uit angst gerepatriëerd te worden niet heeft voorgelegd, stelt hij dat het perfect normaal is dat uit zijn paspoort niet afgeleid kan worden dat hij gedeporteerd werd naar Afghanistan vermits geen individueel document van de deportatie wordt afgeleverd en zijn zus wel degelijk zijn taskara heeft opgehaald. Verzoeker betwist verder dat uit zijn krantenartikel geen actuele vrees af te leiden valt en voert hij aan dat zijn schoonvader opnieuw een klacht tegen hem heeft ingediend bij de

nieuwe regering. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de informatie van het Britse Ministerie van Binnenlandse zaken volgens dewelke de veiligheidssituatie in Kabul stad meer dan te wensen overlaat en het voor de burgerbevolking geenszins veilig is. Verzoeker meent dan ook dat er in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij voert daarnaast aan dat ook zijn specifieke situatie, met name het huwelijk met zijn nicht tegen de wil van haar vader, dient in acht genomen te worden bij het onderzoek naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen in casu niet gebeurde waardoor de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd.

3.2. In het tweede verzoekschrift poneert verzoeker in een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A(2) van het vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *“dat de aangenomen motivatie de onaangename indruk laat die Mijnheer het Commissaris Generaal zich tot taak stelt om onder de onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden en weglatingen van detail te vallen, zonder de samenhang van het geheel en zijn afstemming aan een voorts bekende en opgestelde werkelijkheid waar te nemen”*, de commissaris-generaal verzoekers *“verklaringen van de verschillende stadia (moest) analyseren en meer gericht op de redenen waarom de Heer RASULI Afghanistan en Iran verlaten heeft”*, het principe van het voordeel van de twijfel diende toegepast te worden, de bestreden beslissing leeg van inhoud is en verzoekers rechten beschadigd zijn en dat hij dan ook niet kan instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet goed gemotiveerd heeft door geen enkele overtuigende bron te hebben geleverd waarin verzekerd wordt dat *“het risico eventueel en niet reëel is”*, hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en het duidelijk is dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om naar Afghanistan of naar Iran terug te keren.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd gesteld dat de door hem aangehaalde vervolgingsvrees onvoldoende zwaarwichtig is en hij onvoldoende aannemelijk maakte waarom er geen bemiddeling mogelijk was, (ii) zijn taskara en paspoort slechts een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit vormen dewelke niet worden betwist doch geen afbreuk doen aan de overige vaststellingen, (iii) hij dit paspoort reeds in zijn bezit had tijdens zijn eerste asielaanvraag doch hij dit pas bij zijn tweede asielaanvraag neerlegde en dit paspoort geen bewijs vormt van zijn deportatie uit Iran naar Afghanistan, element dat verzoeker overigens ook onvermeld liet tijdens zijn eerste asielaanvraag, (iv) het opmerkelijk is dat zijn zus zijn taskara zou hebben afgehaald terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat een taskara persoonlijk dient te worden afgehaald en het eveneens opmerkelijk is dat hij volgens zijn taskara geboren is in Ghazni terwijl zijn paspoort Kabul als geboorteplaats vermeldt, (v) het merkwaardig is dat zijn (schoon)familie de problemen zou beschreven hebben in het voorgelegde krantenartikel aangezien zijn schoonvader hiermee openlijk aantoonde dat zijn eer gekrenkt was en uit dit artikel van tien jaar geleden niet blijkt dat verzoeker een actuele vrees heeft, (vi) uit de klacht van zijn schoonvader van vele jaren geleden ook niet blijkt dat hij een actuele vrees heeft en het merkwaardig is dat verzoeker tot op zes maanden geleden niet op de hoogte was van dergelijke klacht, (vii) hij geen verdere toelichting kan geven over de klacht die zijn (schoon)familie bij de “nieuwe regering” zou hebben ingediend, (viii) de attesten opgesteld door leden van de Harakat-partij geen indicatie vormen van het feit dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn, (ix) de brief van zijn werkgever, noch de medische attesten over de toestand van zijn kinderen voorgaande vaststellingen kunnen wijzigen, en (x) er voor burgers uit Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, zoals uitgebreid toegelicht.

3.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

3.6. Verzoeker diende samen met zijn echtgenote een eerste asielaanvraag in die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd op 29 mei 2008. In beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij arrest nr.17 192 van 15 oktober 2008. Uit voormeld arrest blijkt dat de aangehaalde vrees voor vervolging vanwege zijn oom/ schoonvader, die niet akkoord was met verzoekers huwelijk met de dochter van deze oom/schoonvader, onvoldoende zwaarwichtig is in de context van het vluchtelingenverdrag, zijn vrees enkel en alleen gebaseerd is op veronderstellingen en hij nooit concreet aangesproken of bedreigd werd, het niet aannemelijk is dat er in verzoekers geval geen bemiddeling of verzoening mogelijk was aangezien verzoeker en zijn echtgenote dichte familie zijn, verzoeker geen elementen heeft aangebracht van een conventie-gebonden vrees ten aanzien van Iran, het vermoeden rijst dat verzoeker en zijn echtgenote niet de gehele waarheid hebben verteld over hun verblijfs(documenten) in Iran waardoor geen correct beeld kan gevormd worden van hun precieze leefsituatie voor het vertrek naar Europa, en er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Voormelde arresten hebben gezag van gewijsde.

Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in en beroept zich op dezelfde feiten als deze aangehaald in het kader van zijn eerste aanvraag. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt hij volgende documenten neer: een taskara, een paspoort, een krantenartikel, twee brieven van Harakat, een brief van zijn werkgever, de enveloppen waarin deze documenten werden verstuurd en enkele attesten omtrent de medische toestand van zijn kinderen.

3.7. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in die beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen of documenten heeft aangebracht die alsnog zijn beweerde vervolgingsfeiten in Afghanistan aannemelijk maken, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.8. Waar verzoeker betoogt dat hij reeds heeft uiteengezet dat er geen bemiddeling mogelijk was tussen hem en zijn echtgenote enerzijds en haar vader, verzoekers oom, en neef anderzijds wijst de Raad op het arrest 17192 waarin het volgende werd gesteld naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag: *“De Raad stelt vast dat verzoekers’ aangehaalde elementen van vrees, zijnde een vrees voor wraak, vanwege de (schoon) vader en de neef van verzoekster, omwille van hun huwelijk, onvoldoende zwaarwichtig zijn in de context van de Vluchtelingenconventie. Er werd vastgesteld dat de bedreigingen ten aanzien van verzoekers nooit rechtstreeks zijn geweest. Verzoekers baseren hun actuele vrees enkel en alleen op het oordeel van hun (schoon)zus en van een tante die zeggen dat het veel te gevaarlijk is om terug te keren. Zelf zouden verzoekers nooit zijn aangesproken of bedreigd. Verzoekers vrees is eerder gebaseerd op veronderstellingen dan wel op concrete feiten. Bovendien is het niet aannemelijk dat in verzoekers geval er geen bemiddeling mogelijk is, gezien het feit dat*

verzoekers dichte familie van elkaar zijn. (...) Verzoekers stellen dat zij op afdoende wijze duidelijk hebben gemaakt waarom er geen verzoening mogelijk is. De enige persoon die enigszins geplaatst zou zijn om een verzoening te bewerkstelligen was de grootvader langs moeders kant. Die was echter ook de broer van de vader van verzoekster en had dus geen positie van voldoende autoriteit tegenover hem. (...) De Raad stelt vast dat verzoeker en verzoekster dichte familie van elkaar zijn en dat zij onvoldoende aannemelijk maken dat er in hun geval geen bemiddeling mogelijk is. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat verzoekers enerzijds verklaarden dat er voor hun vertrek naar Iran geen gelegenheid is geweest tot verzoening en anderzijds dat verzoekers grootvader toen hij nog in leven was, geweigerd had zich te bemoeien (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5, gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3), hetgeen tegenstrijdig is met wat zij in onderhavig verzoekschrift verklaren. Deze houding van de familie en van verzoekers grootvader in het bijzonder, is bevreemdend, zeker indien er kan worden vermoed dat deze familietwist op een gewelddadige manier zou kunnen worden beslecht. Het ging uiteindelijk toch om het leven van zijn kleinzoon, het leven van de dochter van zijn broer en de eenheid binnen de familie. Dat er door niemand binnen de familie, hetzij vanuit Afghanistan, hetzij vanuit Iran, enige moeite is gedaan om te bemiddelen in deze zaak is weinig aannemelijk. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die zijn relaas dienaangaande in een ander daglicht stelt. Overigens ziet de Raad niet in om welke reden een loutere herhaling van hetzelfde asielmotief in een tweede asielaanvraag erop zou wijzen dat dit motief wel degelijk geloofwaardig zou zijn. Dat hij recent heeft vernomen dat zijn schoonfamilie nog steeds op zoek is naar hem en zij klachten hebben ingediend wegens ontvoering is een blote bewering. Zijn vluchtmotief dat betrekking heeft op zijn vrees voor vervolging vanwege zijn schoonfamilie in Afghanistan, reden waarom hij niet naar Afghanistan terug kan keren, wordt verder op de helling gezet door de vaststellingen omtrent zijn voorgelegd paspoort.

Immers, en daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn paspoort pas tijdens zijn tweede asielaanvraag indiende terwijl hij wel in het bezit was van dit document zoals hij in zijn verzoekschrift bevestigt, stelt de Raad vast dat uit de voorlegging van dit paspoort, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, niet blijkt dat hij gedeporteerd werd uit Iran naar Afghanistan. Daarenboven liet verzoeker deze deportatie naar Afghanistan tijdens zijn verklaringen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag onvermeld. Gelet op de vaststelling dat de beweerdde deportatie een belangrijk element vormt van verzoekers vrees voor vervolging mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij dit feit wel degelijk zou hebben vermeld tijdens zijn eerste asielaanvraag indien dit onderdeel van het relaas op enige waarheid zou berusten. Verzoekers argument dat hij dit niet vermeldde omdat hij niet zeker wist of hij het paspoort waarmee hij naar Iran was gekomen kon terugvinden teneinde dit onderdeel van zijn relaas aan te tonen, houdt geen steek vermits uit dit paspoort geenszins blijkt dat hij werd gedeporteerd. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan verzoekers bewering dat hij uit Iran werd gedeporteerd. Meer nog uit dit paspoort, dat werd afgeleverd in 2005 door de politie van Kabul, blijkt dat verzoeker van de Iraanse autoriteiten een visum verkreeg voor een legale inreis op 15 augustus of maart 2005 zodat de Raad enkel kan vaststellen dat verzoeker de waarheid niet verteld over zijn vlucht uit Afghanistan in 1999 en zijn "illegaal" verblijf in Iran tot op het ogenblik van zijn vlucht naar België in 2007.

Verzoeker houdt verder vol dat zijn zus zijn taskara heeft opgehaald en stelt er geen kennis van te hebben hoe dit precies gebeurde. Met deze blote bewering weerlegt hij geenszins de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 12: 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan', p. 70) waaruit blijkt dat de aanvrager van een taskara persoonlijk aanwezig dient te zijn bij de overhandiging van het document. Daarenboven stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de geboorteplaats op de taskara niet dezelfde is als op het paspoort, een vaststelling die door verzoeker niet wordt betwist.

Wat het voorgelegde krantenartikel van 10 jaar geleden betreft waaruit zou moeten blijken dat zijn schoonvader en neef tegen hem een klacht hebben ingediend wijst de Raad er vooreerst op dat aan de actualiteit van verzoekers vrees geen geloof kan worden gehecht. Immers, uit de door verzoeker voorgelegde stukken, inzonderheid zijn paspoort, blijkt dat hij wel terugkeerde naar Afghanistan, hetgeen haaks staat op zijn vrees voor vervolging vanwege zijn schoonfamilie. Daarenboven werd dit artikel en de klacht niet vermeld tijdens de eerste asielaanvraag en is het ongeloofwaardig dat zijn schoonvader de familieproblemen met betrekking tot zijn eigen dochter in een krant zou etaleren en op deze wijze openlijk aantoonde dat zijn eer gekrenkt is. De Raad concludeert dat verzoeker ook met dit krantenartikel zijn gegronde vrees voor vervolging niet aantoonde.

De motieven omtrent de overige ingediende documenten, met name de attesten opgesteld door de leden van de Harakat-partij in Iran, de brief van zijn werkgever en de medische attesten over de toestand van zijn kinderen, worden niet weerlegd en worden derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het tweede verzoekschrift beperkt tot het uiten van algemene - en bovendien moeilijk verstaanbare - beweringen, met name *“dat de aangenomen motivatie de onaangename indruk laat die Mijnheer het Commissaris Generaal zich tot taak stelt om onder de onnauwkeurigheden en tegenstrijdigheden en weglatingen van detail te vallen, zonder de samenhang van het geheel en zijn afstemming aan een voorts bekende en opgestelde werkelijkheid waar te nemen”* en dat de bestreden beslissing leeg van inhoud is, doch nalaat om de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven in concreto te weerleggen.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.10. Waar verzoeker opmerkt dat zijn huwelijk met zijn nicht niet werd onderzocht in het kader van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker aanvoert dat hij verschillende redenen heeft waarom hij een onmenselijke behandeling dient te vrezen, doch geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt dat uit de informatie van het Britse Ministerie van Binnenlandse Zaken blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul city meer dan te wensen overlaat en het voor de burgerbevolking geenszins veilig is wijst de Raad naar de update van de veiligheidssituatie in de stad Kabul, aan verzoeker overgemaakt op 18 oktober 2010 op zijn gekozen woonplaats Rue de l'Industrie 22, 6000 Charleroi, waaruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting worden geen elementen aangebracht die er o zouden wijzen dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt en de conclusie die hij daaruit trekt niet correct zouden zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS